

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နိုင်ငံရပ်ခြား
ဂန္ထဝင်ပုံပြင်များ

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ

တီချယ်လှိုင်-ပြန်ဆိုတင်ဆက်သည်။

CLASSIC TALES

mgvoo.com

နိုင်ငံရပ်ခြား ဇာတကပုံပြင်များ

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ

တီချယ်လိုင်-မြန်ဆိုတင်ဆက်သည်

FANTASY TALES

တီချယ်လိုင်ရဲ့
ကလေးများအတွက်
ရည်ရွယ်ပြန်ဆိုပေးထားတဲ့
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ
ပုံပြင်စာအုပ်များ
ဆက်တိုက်
ထွက်ရှိလာပါမည်။

AH0017
1,800.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို
 ၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစေ့ ၁၈၀၀ ကျပ်

၀၉၀၀၈၃

နိုင်ငံရပ်ခြားကွန်ဝင်ပုံပြင်များ(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)
 တီချယ်လိုင် - ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၄၊
 စာမျက်နှာ ၁၊ မျက်နှာ၊ ၁၂၀၅ စင်တီ x ၁၈၀၅ စင်တီ
 (၁) နိုင်ငံရပ်ခြားကွန်ဝင်ပုံပြင်များ(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)

နိုင်ငံရပ်ခြား
ဂန္ထဝင်ပုံပြင်များ
(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)

CLASSIC TALES

တီချယ်လိုင်
ပြန်ဆိုတင်ဆက်သည်။

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။	ပါးနပ်တဲ့မျောက် The Clever Monkey	၁
၂။	ခွန်အားကြီးတဲ့နွား The Mightiest Bull	၁၄
၃။	ဒေါသကြီးသော သစ်ပင်များ The Angry Trees	၂၈
၄။	စွမ်းရည်ရှိသော ဥယျာဉ်မှူးများ The Able Gardeners	၃၇
၅။	တိုဘိုနဲ့ ရတနာသိုက် To Bo and The Treasure	၄၉
၆။	ခေါင်းဆောင်ရွေးချယ်ခြင်း Deciding a Leader	၆၁
၇။	အိမ်ရှေ့စံမင်းသမီးလေးရဲ့လက်စွပ် The Princess' Ring	၇၁

၈။ သရဲဘောကြောင်တဲ့ မုဆိုး	
The Timid Hunter	၁၄
၉။ စက်ရုံပိုင်ရှင်ရဲ့ မြည်း	
The Miller's Donkey	၉၅
၁၀။ လိမ္မာသော ညီအစ်မများ	
The Clever Sisters	၁၀၇
၁၁။ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ အမျိုးသမီး	
The Hardworking Woman	၁၂၀
၁၂။ ရွှေငှက်	
The Golden Bird	၁၃၁
၁၃။ ဖိနပ်ချုပ်သမားနဲ့ လူပုကလေး	
The Cobbler and the Dwarf	၁၄၃
၁၄။ ဆု	
The Reward	၁၅၃
၁၅။ ငါးတောင်း	
The Basket of Fish	၁၆၃

Long ago, there lived a monkey in a tree near a river. In the river, there lived a wicked crocodile, who wanted to eat the monkey's heart. Once, he had tried to trap the monkey in his evil plans. But, the monkey had cleverly escaped from the crocodile. From that day, the monkey moved away from that tree and took shelter a little away from there. He wanted to get away from the crocodile, so that he might live in peace.

ရှေးရှေးတုန်းက မြစ်ကမ်းအနီး သစ်ပင်တစ်ပင်မှာနေတဲ့ မောက်တစ်ကောင်ရှိတယ်။ မြစ်ထဲမှာတော့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ့

၂

တဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီမိကျောင်းက မျောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို စားချင်နေသတဲ့။ မိကျောင်းက မျောက်ကို ပရိယာယ်နဲ့ အကွက်ဆင်ဖမ်းဖို့ တစ်ခါတုန်းက ကြိုးစားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျောက်က လိမ္မာပါးနပ်စွာ လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး မျောက်ဟာ သူနေတဲ့ သစ်ပင်နဲ့ဝေးရာမှာ ဘေးကင်းကင်းနဲ့ ပြောင်းနေလိုက်တယ်။

For some days, the crocodile did not come to the riverbank. Then one day, he secretly came that side smelling for the monkey. Swimming along the bank, the crocodile found the monkey, far down the river, living in another tree. The crocodile secretly observed the monkey's routine. "He has become very careful!" thought the crocodile. "He hardly comes near the water. And when he comes to drink water, he keeps his eyes wide open to ensure I am not around."

မိကျောင်းက ရက်အတော်ကြာကြာ မြစ်ကမ်းနံဘေးကို ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ မိကျောင်းက မျောက်နေတဲ့နေရာဘက်ကို အနံ့ခံရင်း တိတ်တဆိတ် ရောက်လာတယ်။ မြစ်တစ်လျှောက် မိကျောင်းက ရေကူးနေတုန်း မြစ်အောက်ဖက်ကို

ဆင်းလာတဲ့မျောက်ကို ရုတ်တရက်တွေ့သွားတယ်။ မိကျောင်းက မျောက် ဘယ်လမ်းကြောင်းသွားမယ်ဆိုတာကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေသတဲ့။ “အင်း ... သူကတော့ ငါ့ကိုတော်တော်လေး သတိထားနေမှာပဲ” ၊ “တကယ်လို့ သူရေသောက်ဆင်း ရင်လည်း ငါ အနီးမှာရှိ၊ မရှိ သေချာအောင် မျက်လုံးပြူးပြဲပြီး လိုက်ကြည့်နေ မှာပဲ” လို့ မိကျောင်းက တွေးလိုက်တယ်။

After watching the monkey for a couple of days, the crocodile found out something interesting. In the middle of the river was an island covered with fruit-trees. Half-way between the bank of the river and the island, a large rock rose out of the water. Every afternoon, assuming that the crocodile would be taking a nap deep under the water, the monkey would jump to the rock, and then to the island. He would climb the trees and eat the ripe, juicy fruits to his heart's contentment. Then, before evening, the monkey would return to his home-tree, jumping on to the rock and then to the bank, carefully avoiding the area where the crocodile

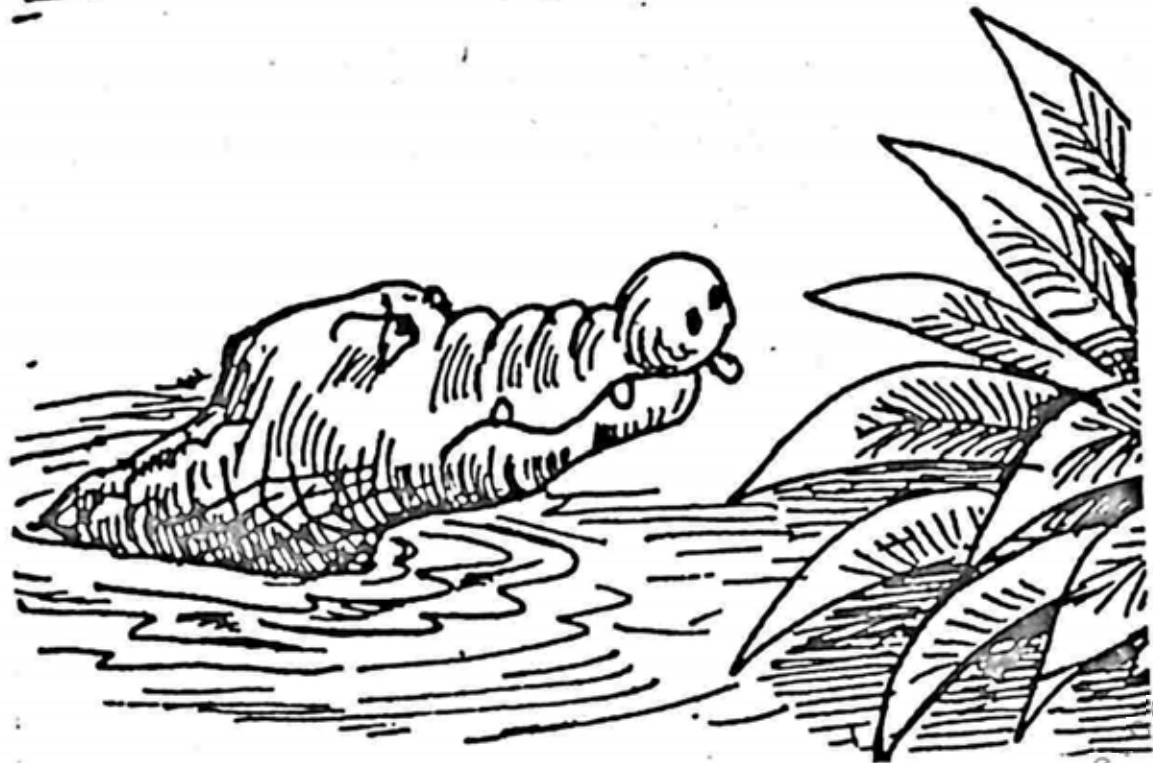
lived.

မျောက်ရဲ့အခြေအနေကို နှစ်ရက်လောက်စောင့်ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မိကျောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုကို ရှာတွေ့သတဲ့။ အဲဒါကတော့ မြစ်လယ်ခေါင်မှာ အသီးပြုတ်နေတဲ့အပင်တွေ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုတွေ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီကျွန်းနဲ့ မြစ်ကမ်းကြားထဲမှာ ရေထဲကငေါထွက်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ နေ့စဉ် မွန်းလွဲချိန်ရောက်တိုင်း မိကျောင်းက ရေအောက်နက်နက်မှာ သွားအိပ်လေ့ရှိတယ်။ ထိုအချိန် မျောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်ခုန်တက်ပြီး အဲဒီကတစ်ဆင့် ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားတတ်တယ်။ ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားတာနဲ့ မျောက်က အပင်ပေါ်တက်ပြီး မှည့်ဝင်းအရည်ရွှမ်းတဲ့အသီးတွေကို စိတ်ကြိုက်စားတော့တာပေါ့။ ညနေမရောက်ခင် မျောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ မြစ်ကမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။ မျောက်က ကျွန်းကို အသွားအပြန် မိကျောင်းရှိတဲ့နေရာတစ်ဝိုက်ကို အမြဲသတိထားတယ်။

When the crocodile saw the monkey jumping across the river to the island, he was thrilled. "Ah, there's my chance to catch the monkey!" thought the crocodile, smiling in his heart. He then made a plan and waited for the next afternoon, when the monkey would jump across the river,

to the island. The next afternoon, the crocodile swam towards the rock and lay hidden in the water, right at the foot of the rock. As usual, the monkey came to the bank, looked to his left, then to his right, then again to his left, and ensuring there was no trace of the crocodile, jumped on to the rock and onto the island. While the monkey had a fine feast, the crocodile swiftly crawled out of the water and lay on the rock, perfectly still.

တစ်ရက်မှာ ကျွန်းပေါ်ခုန်တက်သွားတဲ့မျောက်ကို မိကျောင်းက အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်တယ်။ “အားပါးပါး၊ ငါ မျောက်ကို ဖမ်းဖို့ အခွင့်အရေးပဲ” လို့တွေးရင်း မိကျောင်းက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပြုံးနေလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ မျောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ ကျွန်းပေါ်ခုန်ကူးမယ့်အချိန်ကို စောင့်ဖမ်းဖို့ မိကျောင်းက အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်တယ်။ ဒီတော့ မိကျောင်းက မြစ်လယ်ကကျောက်ဆောင်ဆီကူးသွားပြီး ကျောက်ဆောင်အောက် ညာဘက်မှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်။ မကြာခင် မျောက်က မြစ်ကမ်းဘက်ကို ဘယ်ကြည့်လိုက်၊ ညာကြည့်လိုက်၊ ဘယ်ပြန်ကြည့်လိုက်နဲ့ ရောက်လာတယ်။ မျောက်က ခါတိုင်းလိုပဲ ကျောက်ဆောင်ကနေ ကျွန်းပေါ်ကို ခုန်တက်သွားတယ်။ မျောက်က စား

ကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ ပွဲတော်တည်နေတဲ့အချိန်မှာ မိကျောင်းက ရေထဲကနေ ခပ်မြန်မြန်တက်လာပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

When it was time for the monkey to return, the crocodile dipped his head and tail in the water, so that only his back would be out. "I must hide my snout," he thought, "so the monkey would not recognize me." After some time, the monkey started for home. He ran down to the river bank, and was just about to take his leap when he suddenly stopped. "Doesn't the rock look different today?" thought the monkey. "It never was so high before." And then it didn't take much time for him to realize the matter.

ဒီလိုနဲ့ မျောက် အိမ်ပြန်ရမယ့်အချိန်ရောက်လာပြီပေါ့။ မိကျောင်းက သူ့ခေါင်းနဲ့အမြီးကို ရေထဲမှာငှက်ထားပြီး ကျောက်ကုန်းတစ်ခုတည်းကိုပဲ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တင်ထားသတဲ့။ "မျောက် ငါ့ကိုမမှတ်မိအောင် ငါ့နှုတ်သီးကို ရေထဲနှစ်ထားရမယ်" လို့ မိကျောင်းက စဉ်းစားမိတယ်။ ခဏကြာတော့ မျောက်က အိမ်ပြန်ဖို့ ခြေလှမ်းစတယ်။ မျောက်က မြစ်ကမ်းပါးကနေ ကျောက်

ဆောင်ကို ခုန်မလို့လုပ်တုန်း ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန့်သွားတယ်။

“So the crook is back with his stupid tricks,” thought the monkey, secretly smiling in his heart. He quickly thought of a counter plan and went to the edge of the water. Cupping his mouth, he called out, “Hello, Rock!” There was no answer from the rock. The monkey called again, “Hello, O dear Rock!” Still there was no reply. The monkey called a third time, “It’s me, O Rock! Are you there?”

“ကျောက်ဆောင်က ဒီနေ့ နည်းနည်းထူးခြားနေပါလား။ အရင်က ဒီလောက်ထိ တစ်ခါမှ မမြင့်ဖူးပါဘူး”လို့ မျောက်က စဉ်းစားမိတယ်။ “ဒါက တစ်ယောက်ယောက် ကလိမ်ကျ လှည့်စားထားတာပဲ”လို့ မျောက်ကတွေးပြီး တိတ်ဆိတ်ပြုံးလိုက်တယ်။ မိကျောင်းရဲ့အကြံအစည်ကို တန်ပြန်ဖို့ မျောက်က ရေစပ်နားကို သွားလိုက်တယ်။ ရေစပ်နားရောက်တော့ မျောက်က “ဟယ်လို... ကိုကြီးကျောက်ဆောင်”လို့ သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ကာပြီး အော်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ နောက်တစ်ခါ မျောက်က “လေးစားရတဲ့ ကိုကြီးကျောက်ဆောင်”လို့ အော်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း ကျောက်ဆောင်က ဘာမှပြန်မဖြေဘူးတဲ့။ မျောက်က တတိယအကြိမ်မြောက်အနေနဲ့ “ကျုပ်ပါဗျ”

ကိုကျောက်ဆောင်ရဲ့။ ခင်ဗျား အဲဒီနေရာမှာလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

But the rock lay still and quiet. Now the monkey cried, “Why is it, O friend, that you do not answer me today? Every day before jumping on to you, I ask you whether you are there or not, and you reply back. Only then do I jump on to you. It seems today you are not there. So, you are not replying. Well, I shall wait here until you assure me that you are there.”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ကျောက်ဆောင်က ခါတိုင်းလိုပဲ မလှုပ်မယှက်နဲ့ပဲပေါ့။ ထိုအခါ မျောက်က “ခင်ဗျားဒီနေ့ ဘာလို့ကျုပ်ကို ပြန်မဖြေတာလဲ။ ကျုပ် နေ့တိုင်း ခင်ဗျားပေါ်မတက်ခင် ခင်ဗျား အဲဒီနေရာမှာရှိလားလို့ အမြဲမေးတယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ရှိရင်ရှိတယ်၊ မရှိရင်မရှိဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှပြန်မဖြေလည်း အခု ခင်ဗျားပေါ်ကို ကျုပ်တက်တော့မယ်” လို့ ကျောက်ဆောင်ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျောက်က “ခင်ဗျား ခုလိုပြန်မဖြေပုံထောက်ရင် အဲဒီနေရာမှာမရှိလို့ဘဲဖြစ်မယ်” လို့ ပြောလိုက်သေးသတဲ့။

When the crocodile heard this, he

thought, "The rock seems to talk to the monkey. Today, it is quiet, perhaps because I am lying on it. I must reply to the monkey on behalf of the rock." And so thinking, the foolish crocodile cried, "Yes, dear monkey! I am very much here. You can jump on to me." As soon as the crocodile said this, the monkey pretended to be frightened and said, "Oh, it's you, crocodile? You have caught me finally. Please don't eat me. Please..."

မျောက်ရဲ့ ပြောစကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့ မိကျောင်းက "အင်း၊ ခါတိုင်း ကျောက်ဆောင်က မျောက်ကို စကားပြန်ပြောပုံ ရတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကျောက်ဆောင်က မျောက်ကို ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ ငါက သူ့အပေါ်တက်နေလို့များလား" လို့ ထင်မိတယ်။ ပြီးတော့ မိကျောင်းက "ငါ ကျောက်ဆောင်ရဲ့ ကိုယ်စား မျောက်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောရမယ်" လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီတော့ မိုက်မဲလှတဲ့ မိကျောင်းက "ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါသတဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကျောကုန်းပေါ်ကို ခုန်တက်နိုင်ပါတယ်" လို့ ပြောသတဲ့။ မိကျောင်းရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ မျောက်က ကြောက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး "အိုး ... ခင်ဗျားက မိကျောင်းမဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ကို ဖမ်းမိပြီပေါ့လေ။ ကျုပ်ကို မစားပါနဲ့။"

လားဗျာ”လို့ တောင်းပန်တယ်။

The crocodile laughed and said, “There is no escape for you this time. I am waiting here for you. I am going to eat you.” The monkey pretended to be sad and said, “Oh, I am doomed I know. You win this time. There is no other way for me to go home. Open your mouth wide so I can jump right into it.” Now the monkey well knew that when crocodiles open their mouths wide, their eyes would automatically shut close. While the crocodile lay on the rock with his mouth wide open and his eyes shut, the monkey jumped... but not into the crocodile’s mouth. Instead, he landed right on top of the crocodile’s head, thumped it hard, and then sprang quickly across, to the bank.

ဒါကို မိကျောင်းက ရယ်မောပြီး “ဒီတစ်ကြိမ် မင်း လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူး။ မင်းကို အကြာကြီးစောင့်နေခဲ့ရတာ။ မင်းကို အခုပဲစားတော့မယ်”လို့ ကျုံးဝါးလိုက်တယ်။ မိကျောင်းရဲ့စကားကို ကြားရတဲ့ဖျောက်က “ဪ... ကျုပ် ကံဆိုးသွားပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်

ခင်ဗျားနိုင်ပါပြီ။ ကျုပ်အတွက် အိမ်ပြန်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ ပါဘူး”လို့ ဝမ်းနည်းဟန်ဆောင်စကားပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီး တော့ မျောက်က “ခင်ဗျားပါးစပ်ကျယ်ကျယ်သာဟထားပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲကို တည့်တည့်ရောက်အောင် ခုန်ချပေးမယ်”လို့ ပြန်ပြောတယ်။ မိကျောင်း ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်ဟတာနဲ့ မျက်လုံး တွေ သူ့အလိုလို ပိတ်သွားတယ်ဆိုတာကို မျောက်က ကောင်း ကောင်းကြီး သိတယ်။ မိကျောင်းက ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်ဟတာနဲ့ မျောက်ကလည်း သူ့စကားအတိုင်းခုန်ချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိကျောင်းရဲ့ ပါးစပ်ထဲတော့မဟုတ်ဘူး မိကျောင်းရဲ့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ကို မျောက်ကခုန်ချပြီး အဲဒီကနေ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးနိုင်ခဲ့တယ်။

Before the crocodile could regain his senses, the monkey had whisked into his tree. “You cunning monkey!” cried the crocodile. “You have escaped once again. But remember, I shall be on the watch. And I will catch you one day.” “I too shall be on the watch,” cried the monkey, “like I was today. And I will never let you lay hands on me.” So saying, the monkey disappeared in the leaves and the branches. The crocodile had no other

option but to return home outwitted once again.

မိကျောင်းက အာရုံမစုစည်းနိုင်ခင်ဘဲ မျောက်က သစ်ပင်ပေါ်ရောက်အောင် တက်ပြေးနေပြီဆိုတော့ “မင်းတော်တော်ကလိမ်ကျတဲ့မျောက်ပဲ။ မင်း ဒီတစ်ခါလည်း လွတ်သွားပြန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်း မှတ်ထားစမ်းပါ။ ငါမင်းကို လုံးဝအလွတ်မပေးဘူး။ အမြဲစောင့်ကြည့်နေမှာ။ တစ်နေ့တော့ မင်းကိုမိမှာပါ”လို့ မိကျောင်းက မျောက်ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအခါ မျောက်ကလည်း “ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို သတိထား စောင့်ကြည့်နေမှာပါ။ ဒီနေ့လိုပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ်ထဲ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဘူး”လို့ ပြောရင်း ထူထဲတဲ့ သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသတဲ့ကွယ်။

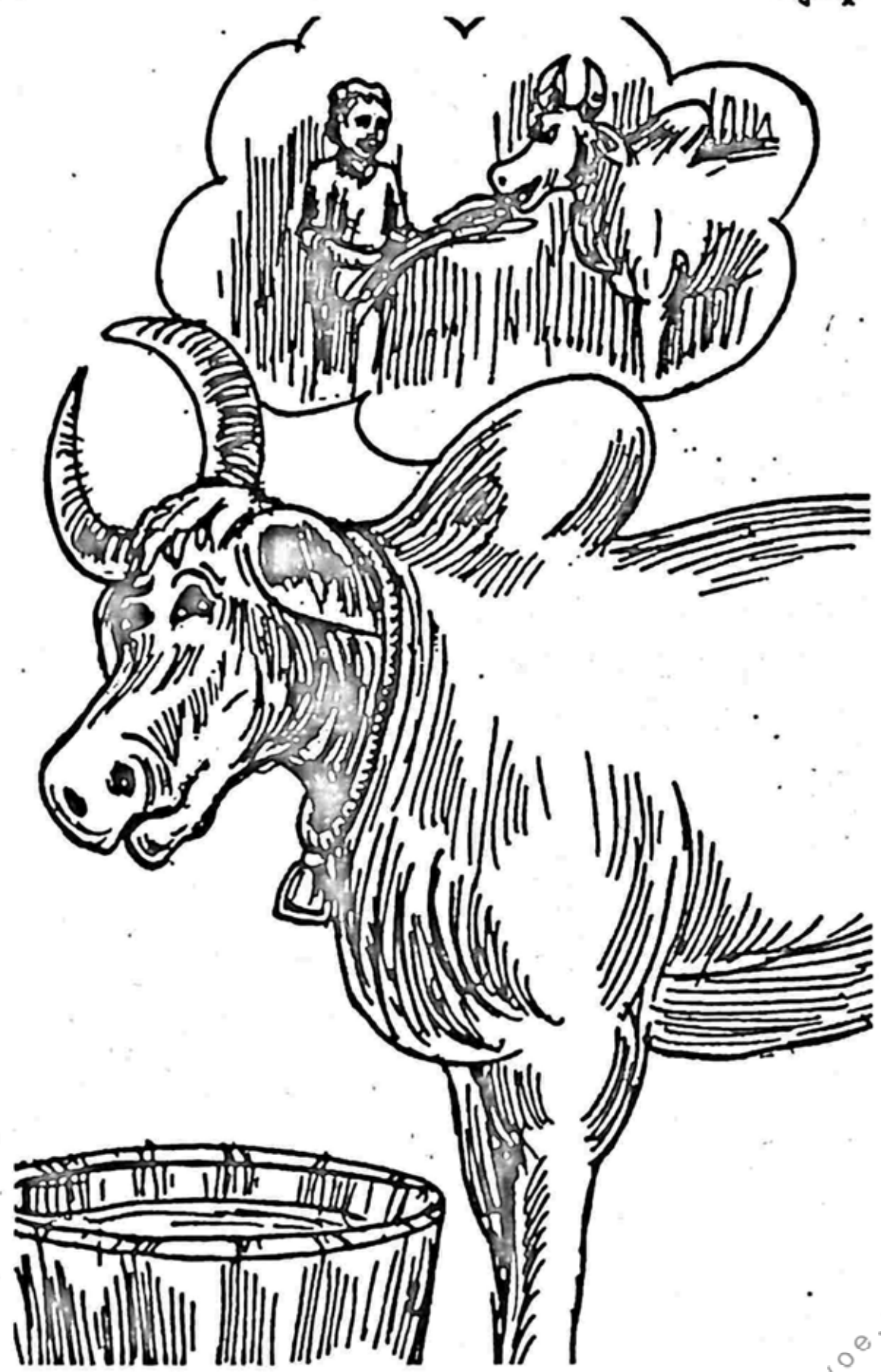
A very long time ago, there lived a calf in a village. One day, his mother, the cow died and the little calf was left alone. Taking pity on the calf, a rich man took him home and gave him shelter and good food. Soon, the rich man became very fond of the gentle animal, and named him Happy. He took good care of Happy and fed him only the best.

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ နွားငယ်လေးတစ်ကောင် နေထိုင်သတဲ့။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီနွားကလေးရဲ့ မိခင်နွားမကြီး သေ

ဆုံးသွားတော့ နွားကလေးတစ်ကောင်တည်း အထီးကျန်သွားရရှာ
တယ်။ အဲဒီနွားကလေးကို သနားမိတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်က
အိမ်ခေါ်လာပြီး နေစရာ၊ စားစရာကောင်းကောင်းနဲ့ မွေးထားလိုက်
တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ သူဌေးကြီးက နုနယ်သေးတဲ့နွားလေးကို
ချစ်ခင်ယုယလာပြီး “ဖိုးကံကောင်း” လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။
သူဌေးကြီးက ဖိုးကံကောင်းလေးကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ပြီး
အကောင်းဆုံးတွေကိုပဲ ကျွေးလေ့ရှိတယ်။

**Happy grew up into a big fine strong
bull. There was no other bull in the entire
village that would pull as heavy a load as
Happy could. One day, Happy thought,
“I was brought up by this generous man.
He gave me such good food and constant
care, even though I was stubborn and
irritating sometimes. Now, I am a big grown
up bull and there is no other bull equal to
me in strength. So, I think I should use my
strength to give something in return to my
master.”**

ဖိုးကံကောင်း တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရောက်လာတော့ သန်မာ
လှပတဲ့ နွားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ဖိုးကံ
ကောင်းလို အလေးအပင် ဆွဲနိုင်၊ မနိုင်တဲ့ နွားတစ်ကောင်မှမရှိဘူး။

တစ်နေ့မှာ ဖိုးကံကောင်းက “ဒီလို စိတ်စေတနာကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းကြောင့် ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကြီးပြင်းခဲ့ရ တယ်။ သူက ငါ့ကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကျွေးပြီး ကောင်း ကောင်း ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ ငါ စိတ်ဆိုးပြီး ပေကတ် ကတ်လုပ်နေတာတောင် သူက ငါ့ကို စေတနာမပျက်ဘူး။ ခုတော့ ငါက နွားကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်နွားမှ ငါ့လောက်အားမသန် ကြဘူး။ ဒီတော့ ငါ့သခင်အတွက် ငါ့ခွန်အားတွေကို အသုံးချပေး နိုင်ဖို့ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်” ဆိုပြီး တွေးနေသတဲ့။

So thinking, Happy went to his master, the rich man, and said, “Sir, please find some wealthy merchant who is proud of having many strong bulls. Challenge him by saying that your bull can pull one-hundred heavily loaded bullock carts.” The rich man liked the idea. He went to a wealthy merchant, who was known for his huge cattle collection, and said, “You may be having a large army of bulls. But, my single bull is stronger than all of yours combined.” The merchant was angry; he asked, “How can you say that?” “My bull can pull one-hundred heavily

loaded bullock carts!” replied the rich man.

ဒါကြောင့် ဖိုးကံကောင်းက သူ့သခင် သူဌေးကြီးဆီသွားပြီး “သခင်ကြီး ...၊ သန်မာတဲ့နွားတွေပိုင်ပြီး မော်ကြွားနေတဲ့ လူချမ်းသာ ကုန်သည်ဆီ သွားပေးပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား နွားတစ်ကောင်က နွားလှည်းအစီး ၁၀၀ ကို ဆွဲနိုင်လား။ ကျုပ်နွားက ဆွဲနိုင်တယ်လို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပါ” လို့ ပြောသတဲ့။ ဖိုးကံကောင်းရဲ့ စိတ်ကူးကို သူဌေးကြီးက သဘောကျပြီး နွားတွေပိုင်တဲ့ ကုန်သည်ကြီးဆီ သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကုန်သည်က သန်မာတဲ့နွားတွေကို စုဆောင်းတတ်တယ်လို့ သတင်းကြီးတယ်။ ကုန်သည်ဆီရောက်တော့ သူဌေးကြီးက “ခင်ဗျားမှာ နွားသန်တွေ အများကြီးရှိတယ်ဆို။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ကောင်တည်းနွားက ခင်ဗျားရဲ့နွားတွေ အားလုံးပေါင်းထားတဲ့ အလေးချိန်ကို ဆွဲနိုင်လောက်အောင် သန်မာတယ်” လို့ပြောတော့ ကုန်သည်က အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်ပြီး “ခင်ဗျား ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ” လို့ အော်လိုက်တယ်။ ဒါကို ဖိုးကံကောင်း သခင်က “ကျုပ်နွားက ပစ္စည်းတင်ထားတဲ့ နွားလှည်းအစီးတစ်ရာကို ဆွဲနိုင်တယ်” လို့ ထပ်ပြောတယ်။

The merchant said, “How can there be such a bull? That is unbelievable!” The rich man again said, “I do have such a bull, and I am willing to make a bet.” The merchant thought for a while, and then said, “All right! I will bet a thousand gold

coins that your bull cannot pull a hundred loaded bullock carts.” The rich man accepted the challenge and both of them agreed on a date and time for the trial of Happy’s strength.

ဒီတစ်ခါ ကုန်သည်က “ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက်ဆွဲနိုင်မှာလဲ။ မယုံ နိုင်စရာပါဗျာ”လို့ ပြောပြန်တော့ သူဌေးကြီးက “ကျုပ်က အဲဒီလို ခွန်အားကြီးတဲ့နွားမျိုးကို ပိုင်ထားတာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ အလောင်း အစားလုပ်ချင်တယ်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကုန်သည်က ခဏလောက်စဉ်းစားပြီး “ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားနွားက ဝန်တင် ထားတဲ့ နွားလှည်းအစီးတစ်ရာကို မဆွဲနိုင်စေရဘူး။ ရွှေဒင်္ဂါး ၁၀၀၀ နဲ့ ကျုပ်လောင်းမယ်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူဌေးနဲ့ ကုန်သည်က စိန်ခေါ်အလောင်းအစားကိုလက်ခံပြီး ပြိုင်ပွဲ လုပ်မယ့်နေ့နဲ့ အချိန်ကို သတ်မှတ်လိုက်တာပေါ့။

The merchant attached together one-hundred big bullock carts. He filled them with sand and gravel to make them very heavy. On the other hand, the rich man fed the finest hay to Happy. On the stipulated day, the rich man gave a good bath to Happy and decorated him with silk ribbons. He hung a beautiful garland

of flowers around Happy's neck and led him to the wealthy merchant's house. The long trail of one-hundred bullock carts stood in the street in front of the merchant's house.

ပြိုင်ပွဲမတိုင်ခင် ကုန်သည်က နွားလှည်းအစီး ၁၀၀ ကို တစ်ခုတည်းဖြစ်အောင် တွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့နွားလှည်းတွေ အလေးချိန်စီးနေအောင် သဲတွေထပ်ဖြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ဖက်မှာတော့ သူ့ဌေးကြီးကလည်း ဖိုးကံကောင်း အားရှိအောင် အကောင်းဆုံးအစာတွေ များများကျွေးနေတာပေါ့။ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေ့အရောက်မှာ ပြိုင်ပွဲမဝင်ခင် သူ့ဌေးက ဖိုးကံကောင်းကို ရေချိုးပေးပြီး အာဟာရဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးကံကောင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ပိုးသား၊ ဖဲကြိုးတွေနဲ့ အလှဆင်ပေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူ့ဌေးက ဖိုးကံကောင်းရဲ့လည်ပင်းမှာ လှပတဲ့ပန်းကုံးတွေ ဆွဲပေးပြီး ကုန်သည်ရဲ့အိမ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ကုန်သည်ရဲ့အိမ်ရှေ့လမ်းထဲမှာတော့ နွားလှည်းအစီးတစ်ရာက တသိတတန်းကြီးရပ်ပြီး ဖိုးကံကောင်းအလာကို စောင့်နေသတဲ့။

“Let's start the show,” said the merchant. “Sure!” said the rich man. Then he harnessed Happy to the first cart and climbed onto it. In his excitement, the rich man began to feel, as if he had

already won the bet. So, he cracked a whip in the air, and yelled at the faithful bull, "Pull, you dumb animal! I command you to pull the hundred carts!" Happy was shocked to hear the harsh words from his master. "That was uncalled for," thought Happy. "This challenge was my idea! I have never done anything bad to my master, and yet he insults me with such rude treatment, that too, in front of others!" So, feeling angry, he remained in his place and refused to pull the carts.

“ကဲ ... ပွဲစလိုက်ရအောင်”လို့ ကုန်သည်က ပြောတော့ “ကောင်းပြီလေ၊ စတာပေါ့”လို့ သူဌေးက ပြန်ပြောတယ်။ ပြိုင်ပွဲလည်းစရာ နိုင်လိုဇောကပ်နေတဲ့ သူဌေးကြီးက နွားလှည်းအစီးတစ်ရာကိုဆွဲဖို့ ဖိုးကံကောင်းကို သားရည်ပတ်နဲ့ရိုက်ပြီး အတင်းအဓမ္မခိုင်းတော့တာပေါ့။ ပါးစပ်ကလည်း ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေသတဲ့။ သူဌေးကြီးက “ဆွဲပါဟ တိရစ္ဆာန်ငှားရဲ့။ နွားလှည်းအစီးတစ်ရာဆွဲဖို့ မင်းကို ငါအမိန့်ပေးနေတယ်လေ”လို့ အော်ဟစ်နေပြန်တယ်။ သခင်ကြီးဆီက ရက်စက်တဲ့စကားလုံးတွေ ထွက်လာတာကို ကြားလိုက်ရတော့ ဖိုးကံကောင်း စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ “သူ ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး။

ဒီစိန်ခေါ်ပွဲက ငါ့စိတ်ကူးပဲဟာ။ ငါ တစ်ခါမှ သခင်အပေါ် မကောင်းတာမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ခုတော့ သူက ငါ့ကို တခြားသူ တွေရှေ့မှာ ရိုင်းစိုင်းစော်ကားလိုက်တာပါလား” လို့တွေးရင်း ဖိုးကံ ကောင်း ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးကံကောင်းက နွား လှည်းအစီးတစ်ရာကိုဆွဲဖို့ ငြင်းဆန်ရင်း သူ့နေရာမှာ သူနေလိုက် သတဲ့။

The wealthy merchant laughed at the rich man and said, “What happened to your bull? You lose the bet. Now pay me my due!” The rich man had to pay him the one-thousand gold coins. He then led Happy back home and went to take rest. But, the rich man’s mind knew no rest. He was saddened by his lost bet and embarrassed by the blow to his pride.

ကုန်သည်က ဖိုးကံကောင်းရဲ့သူဌေးကို လှောင်ပြောင်ရယ် မောပြီး “ခင်ဗျားနွားက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ခင်ဗျားလောင်းတာ ရှုံး သွားပြီနော်။ ကဲ ... ကျုပ်လောင်းကြေးအတိုင်း အခုလျော်ပေတော့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူဌေးလည်း ကုန်သည်ကို ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ထောင်ပေးပြီး ဖိုးကံကောင်းကို နားဖို့ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူဌေးခင်များ အလောင်းအစားမှာ ဆုံးရှုံးရတာရော၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ရတာတွေရောကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်။

That evening, Happy went to the rich man and said, "Master! Why do you look sad?" The rich man controlled his anger and said, "I lost a thousand gold coins because of you. With such a loss, how can I laugh and smile?" The bull replied, "Don't you think it was your fault? You called me 'dumb animal'. You even cracked a whip in the air over my head. In all my life, I never heard a bad word from you. Neither did I behave like a 'dumb animal'. Do you think it was right on your part to insult me in the presence of others?"

အဲဒီနေ့ညမှာ ဖိုးကံကောင်းက သူ့သခင်သူဌေးဆီသွားပြီး "သခင်ကြီး ...၊ ဘာလို့ဝမ်းနည်းနေတာလဲ" လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူဌေးက ဒေါသကို မနည်းထိန်းချုပ်ပြီး "မင်းကြောင့် ငါ့ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ထောင် ဆုံးရှုံးရတယ်။ ဒီလောက်ဆုံးရှုံးမှတော့ ငါဘယ်လို ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင်မှာလဲ" လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ထိုအခါ ဖိုးကံကောင်းက "ဒါ သခင်ရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်လို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား။ သခင်က ကျုပ်ကို ငတုံး၊ တိရစ္ဆာန်လို့ ခေါ်ရုံမကဘူး သားရေပတ်နဲ့လည်း ရိုက်ခွဲတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်

လုံးမှာ သခင့်ရဲ့ပါးစပ်က ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားလုံးတွေကို တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ရဖူးဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကမှ ငတုံးတိရစ္ဆာန်လို မနေခဲ့ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားကသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်တယ်ထင်ပြီး ကျုပ်ကို လူလယ်ခေါင်မှာ အရှက်ခွဲစော်ကားခဲ့တာပါ”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

The rich man realised his mistake. “I am sorry, my pet!” he said, patting the bull. “Now please tell me how I can make good the loss.” The bull said, “Go again to the merchant and make the same bet for two-thousand gold coins. And remember to use only the respectful words this time when you command me to pull.” The rich man went back to the merchant and made the bet for two-thousand gold coins. The merchant thought it would be easy money, and so accepted the challenge. Again, he set up the one-hundred heavily loaded bullock carts. The rich man fed his bull and gave him a good bath, and hung a garland of flowers around his neck. Then he led the bull to the merchant’s house.

ဖိုးကံကောင်းရဲ့စကားကြောင့် သူဌေးက သူ့အမှားကို

သဘောပေါက်နားလည်သွားတယ်။ ထို့နောက် ဖိုးကံကောင်းက “ကဲ ကျုပ်ကိုပြောပါဦး။ သူဌေးဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေတွေအတွက် ကျုပ်ဘယ်လိုပြန်လုပ်ပေးရမလဲ” လို့ သူ့သခင်ကိုမေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးကံကောင်းက “သူဌေးကြီး ကုန်သည်ဆီ နောက်တစ်ခေါက် သွားပြီးတော့ ဒီနေ့အလောင်းအစားပုံစံအတိုင်း ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ထောင်နဲ့ လောင်းမယ်လို့ပြောပေးပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဆွဲခိုင်းရင်လည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောပေးဖို့ သတိရပါ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဖိုးကံကောင်းရဲ့သူဌေးလည်း ကုန်သည်ဆီ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး လုပ်ပြီးခဲ့တဲ့ အလောင်းအစားကို ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ထောင်နဲ့ အရင်လိုပြန်လောင်းဖို့ ဆွေးနွေးလိုက်တယ်။ ကုန်သည်က ငွေလွယ်လွယ်ရမယ့်ကိစ္စမို့လို့ အလွယ်တကူလက်ခံလိုက်တယ်။ ကုန်သည်က ထုံးစံအတိုင်း နွားအကောင်တစ်ရာကို လှည်းဆင်ပြီး တစ်စုတစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင် ဆွဲလိုက်တယ်။ သူဌေးကလည်း ဖိုးကံကောင်းကို ရေမိုးချိုး၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကျွေးပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ အလှဆင်ပေးတယ်။ လည်ပင်းမှာ ပန်းကုံးလှလှစွပ်ပေးတယ်ပေါ့။ ပြီးတာနဲ့ သူဌေးက ဖိုးကံကောင်းကို ကုန်သည်ရဲ့အိမ် ခေါ်လာလိုက်တယ်။

“Shall we start the show?” asked the rich man. “Oh sure!” said the merchant, smiling satirically. “I am waiting to get two-thousand gold coins.” The rich man did not say anything to the merchant. He

harnessed Happy to the first cart and climbed onto it. This time, instead of a whip, he carried a lotus blossom with which he gently touched Happy's forehead. Then stroking the bull's neck, the rich man said, "My dear Happy, please do me the honour of pulling these one-hundred bullock carts."

“ကဲ ပွဲစကြမလား”လို့ သူဌေးဘက်က အရင်စမေးတယ်။ ကုန်သည်က “ကောင်းပြီ၊ စကြတာပေါ့”လို့ လက်ခံလိုက်တယ်။ ကုန်သည်က “ကျုပ် ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ထောင်ရဖို့ ခဏစောင့်လိုက်ဦးမယ်”လို့ သရော်ပြုံးပြုံးပြီး သူဌေးဘက်ကို ပြောလိုက်တယ်။ သူဌေးက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ သူ့အာရုံထဲမှာ ဖိုးကံကောင်းအနိုင်ရဖို့ပဲ တွေးနေသတဲ့။ ဖိုးကံကောင်း နွားလှည်းတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ စဆွဲနေတုန်း သခင်ဖြစ်သူ သူဌေးက ကြာပန်းစည်းကိုင်သွားပြီး ဖိုးကံကောင်းရဲ့နဖူး၊ လည်ပင်းနေရာတွေကို တို့ထိ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူဌေးက “ကဲ ဖေ့သားကြီး ဖိုးကံကောင်း၊ ကျုပ်အတွက် နွားလှည်းအစီးတစ်ရာ ကောင်းကောင်းဆွဲပေးပါနော်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

As soon as the rich man said this, the mighty bull pulled with all his strength and dragged the heavy carts, until the

last one stood in the place of the first. The merchant, with his mouth hanging open in disbelief, had to pay the two thousand gold coins. The onlookers were so impressed that they declared Happy the mightiest bull in the village. Indeed, Happy felt very happy, and his master felt even happier!

သူဌေးက အခုလိုပြောလိုက်တာနဲ့ အားသန်လှတဲ့ နွားကြီး ဖိုးကံကောင်းက တအားလေးတဲ့နွားလှည်းတွေကို တရွတ်ဆွဲ ပါလာအောင် ရုန်းလိုက်သတဲ့။ ဖိုးကံကောင်းရဲ့အစွမ်းကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ကုန်သည်က ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။ ကုန်သည်က လောင်းကြေးငွေ ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ထောင် ပေးရတော့မှာကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေရှာတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကလည်း တစ်ရွာလုံးမှာ ဖိုးကံကောင်း အားအသန်ဆုံးပဲလို့ အားပါးတရ ကြေညာလိုက်တယ်။ ဖိုးကံကောင်း ဒီနေ့မှာ တအားပျော်ရွှင်နေတယ်။ သူ့သခင်သူဌေးကြီးကတော့ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်နေတော့တာပေါ့။

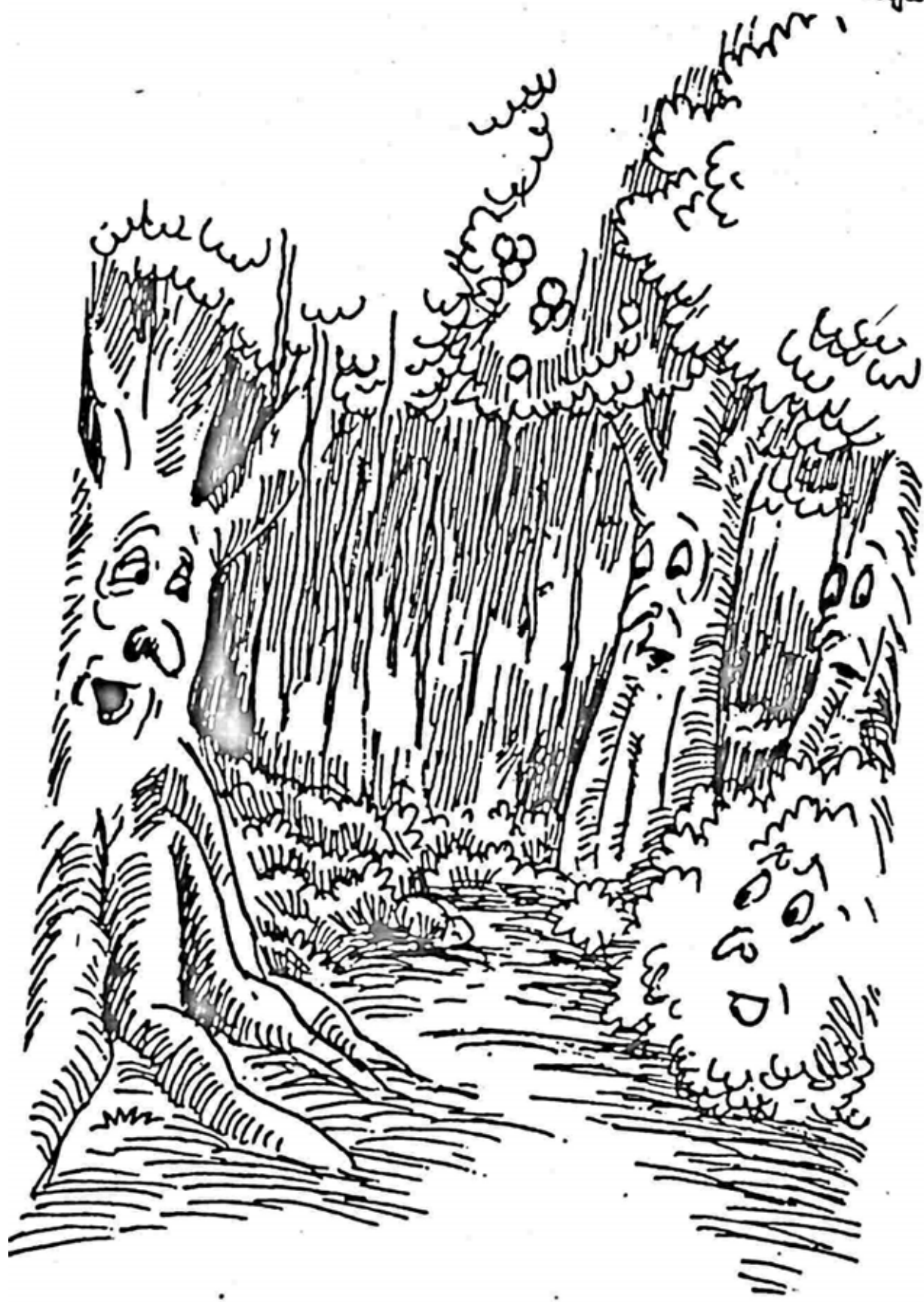

There once was a dense forest. Numerous animals and countless trees and plants had made the forest their lovely home. One day, deep in the forest, some of the trees were having a discussion. "Animals come and rest in our shade but they leave a mess behind," said a neem tree. "You are right, brother!" said a huge banyan grown nearby. "The smell on some days is unbearable!" "The animals are careless; they are even indifferent

towards us!" said a mango tree, shaking his branches with anger. "They show no concern for us because we're silent. We must do something."

တစ်ခါတုန်းက ထူထဲတဲ့သစ်တောတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ များပြားလှတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ မရေတွက်နိုင်တဲ့ သစ်ပင်တွေအား လုံးက အဲဒီသစ်တောကို အိမ်လိုသဘောထားပြီး နေခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ တောနက်ထဲက သစ်ပင်အချို့က ဆွေးနွေးပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ကြတယ်။ "တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံက ကျုပ်တို့အရိပ်အာဝါသမှာ လာပြီး နားခိုကြတယ်။ သူတို့ပြန်သွားရင် အမှိုက်သရိုက်၊ အညစ်အကြေးတွေ ထားခဲ့ကြတယ်" လို့ သဖန်းပင်က ဆွေးနွေးတယ်။ "ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်အစ်ကို" လို့ အနီးနားမှာရှိတဲ့ ညောင်ပင်ငယ်က ထောက်ခံလိုက်တယ်။ "တစ်ခါတစ်ခါမှာ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အညစ်အကြေးနဲ့တွေ့က မခံနိုင်လောက်အောင် နံလွန်းတယ်" လို့ သရက်ပင်က ဒေါသတကြီး ထပြောပြန်တယ်။

A small bush squeaked, "You all are so tall and powerful. Why don't you teach a lesson to the animals? We bushes are not that strong to raise a voice for ourselves. But you are! And you must utilize your strength." A berry from the bush backed up, "The bush is right. You

tall ones should get together and drive away the animals that come here! We small ones will also support you, but you should take the lead.”

“ကျုပ်တို့က အေးဆေးနေလို့ ဘာမှမပြောဘူးဆိုပြီး သူတို့က ဂရုမစိုက်တာပါ။ ကျုပ်တို့ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်”လို့ သရက်ပင်က ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ ထိုအခါ ချုံပုတ်ငယ်ကလည်း တကျွီကျွီအသံနဲ့ “ခင်ဗျားက အရပ်ရှည်ပြီး အားရှိတယ်။ ဘာကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို သင်ခန်းစာမပေးနိုင်တာလဲ”လို့ မေးလိုက်တယ်။ ချုံပုတ်ရဲ့ဆွေးနွေးပြောကြားချက်ကို ဘယ်ရီသီးတွေ ထောက်ခံကြတယ်။ “ဟုတ်တယ်၊ ကိုချုံပုတ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီကိုလာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံးကို ကျုပ်တို့အားလုံး ပူးပေါင်းပြီး မောင်းထုတ်ကြမယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားဦးဆောင်ပေးပါ”လို့ ဘယ်ရီသီးတွေက သရက်ပင်ကို ဝိုင်းပြောကြသတဲ့။

The mango and the neem liked the idea. But, the banyan did not approve of it. “Driving away the animals may not be a wise thing to do,” he said. “I agree that the animals are a nuisance and they hurt us in every possible way they can. But, they also serve a useful purpose. Because of these wild animals living

here..." "I don't care!" shouted the mango tree, interrupting the banyan even before he could explain how the animals served a useful purpose. "I have decided that I will go by the bush's idea. From this moment, I will not allow animals here any more! Whoever agrees with me can join me in this mission. And whoever doesn't, can at least remain quiet."

သဖန်းပင်နဲ့ သရက်ပင်တို့က စိတ်ကူးချင်းတူကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညောင်ပင်ကတော့ သိပ်သဘောတွေ့ပုံမရဘူး။ "တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်ဆိုတာက တော့ တရားနည်းလမ်းမကျဘူးထင်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် တိရစ္ဆာန်တွေက ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ စိတ်ကူးကိုသာ ဆွေးနွေးပါ" လို့ ညောင်ပင်က အဆိုပြုတယ်။ ညောင်ပင်က တိရစ္ဆာန်တွေကြောင့် သစ်ပင်၊ သစ်တောကို အကျိုးရှိစေတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ သရက်ပင်က "ငါ့ဂရုမစိုက်ဘူး" လို့ ညောင်ပင်ကို အော်လိုက်တယ်။ ထို့နောက် သရက်ပင်က "ကျုပ်ကတော့ ချုံပုတ်ရဲ့စကားကို ထောက်ခံတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်တိရစ္ဆာန်မှ ဒီနေရာကို နောက်ထပ်မလာစေရဘူး" လို့ သရက်ပင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

The banyan tree felt bad and

preferred to remain quiet. The neem tree, on the other hand, encouraged the mango tree and together they made a plan. That evening, a tiger came to rest in the shade of the mango tree. As per their plan, the mango tree began to shake violently from side to side. The neem began to snap its branches against each other, producing a terrible noise. The tiger was so frightened to see all this that he jumped up and ran away from there. Whichever animal came that side was scared away by the neem tree and the mango tree. In course of time, the animals stopped coming to that part of the forest.

ညောင်ပင်က စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တယ်။ သဖန်းပင်ကတော့ သရက်ပင်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ အစီအစဉ်တွေ ဝိုင်းဆွဲပေးတယ်။ အဲဒီညနေမှာ ကျားတစ်ကောင်က သရက်ပင် ရိပ်အောက်မှာ လာနားတယ်။ ထိုအခါ သရက်ပင်နဲ့ သဖန်းပင်တို့ ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း အပင်ကို ဝဲ ယာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှုပ်ပြီး သစ်ကိုင်းတွေကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိနေအောင် ဖန်တီးလိုက်တယ်။ အဲဒါမှ ကျားမခံနိုင်လောက်တဲ့ ဆိုးရွားတဲ့အသံ

ကို ရမှာပေါ့။ အဲဒီလိုအသံလည်းကြားရော ကျားက ကြောက်လန့်ပြီး အပင်နဲ့ဝေးရာကို ထွက်ပြေးပါတော့တယ်။ အဲဒီလို သရက်ပင်နဲ့ သဖန်းပင်တို့ရဲ့ အသံဗလံကြောင့် အဲဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ ဘယ်တိရစ္ဆာန်မဆို ထွက်ပြေးရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သရက်ပင်နဲ့ သဖန်းပင်တို့အနားကို ဘယ်တိရစ္ဆာန်ကမှ မလာတော့ပါဘူး။

The neem and the mango felt proud. They were praised by the bushes and the berries. "Both of you are real heroes," said the bush, clapping at the mango and the neem. The banyan tree watched all this but he knew there was nothing he could do. Then one day, there came two men carrying axes to that part of the forest. "Who are they?" cried the neem tree. Now the banyan tree spoke, "They are woodcutters. Can't you see their axes?" "But why have they come here?" cried the mango tree, a little worried. "To chop us down!" replied the banyan tree, gravely. "But they never used to come here before," said the neem tree. "That was because they were afraid of the wild

animals,” said the banyan tree. “The animals no doubt were indifferent to us, but they also were guarding us unknowingly. And this was what I was trying to explain to you that day. But you did not let me speak. Now take it.” The neem and the mango began to tremble with fear. “Alas! We could have been more thoughtful,” they sighed. “In anger and false pride, we have harmed ourselves!” And those were the last words of the trees.

ဒါကို သရက်ပင်နဲ့ သဖန်းပင်တို့က အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး မာနကြီးနေကြသတဲ့။ ချုံပုတ်နဲ့ ဘယ်ရီသီး တွေက သရက်ပင်နဲ့ သဖန်းပင်ကိုမြှောက်ပင့်ပြီး “ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က တကယ့် သူရဲကောင်းတွေပဲ” လို့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အားပေးနေပေမယ့် ညောင်ပင်ကတော့ အခြေအနေအားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ သရက်နဲ့ သဖန်းတို့ရှိတဲ့ တောအစိတ်အပိုင်းဘက်ကို ပုဆိန်ကိုင်လာတဲ့လူနှစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ” လို့ သဖန်းပင်က အော်နေတော့ ညောင်ပင်က “သူတို့က သစ်ခုတ်သမားတွေလေ။ သူတို့လက်ထဲက ပုဆိန်ကို မမြင်ဘူးလား” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ သူတို့ရောက်လာကြတာလဲ”လို့ သရက်ပင်က ကြောက်လန့်တကြား မေးပြန်တော့ “ကျုပ်တို့ကို ခုတ်ချမလို့” ဆိုပြီး ညောင်ပင်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ခါ သဖန်းပင်က “သူတို့ အရင်က ဒီကိုတစ်ခါမှ မလာဖူးပါဘူး”လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒါကို ညောင်ပင်က “သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေကသာ ကျုပ်တို့လို အပင်တွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တာ။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ဒီမှာမရှိတော့ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆပြီး ခုတ်လှဲပစ်တော့မယ်”လို့ ရှင်းပြလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ညောင်ပင်က “ကျုပ် ဆွေးနွေးပွဲမှာ အဲဒီကိစ္စကို ပြောမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို စကားပြောဆို ဆွေးနွေးခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ ခုတော့ သွားပြီ”လို့ ထပ်ပြောလိုက်တာနဲ့ သရက်ပင်ရော၊ သဖန်းပင်ပါ ကြောက်ရွံ့တုန်ရီလာကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ သရက်ပင်၊ သဖန်းပင်တို့ဟာ “ကျုပ်တို့ အရင်ကတည်းက ခုလိုစဉ်းစားတွေးခေါ်ခဲ့ရမှာ။ အလကားသက်သက် ဘဝင်မြင့်မာနထောင်ခဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခပေးမိပြီပေါ့”လို့ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်ကြပါတော့တယ်။

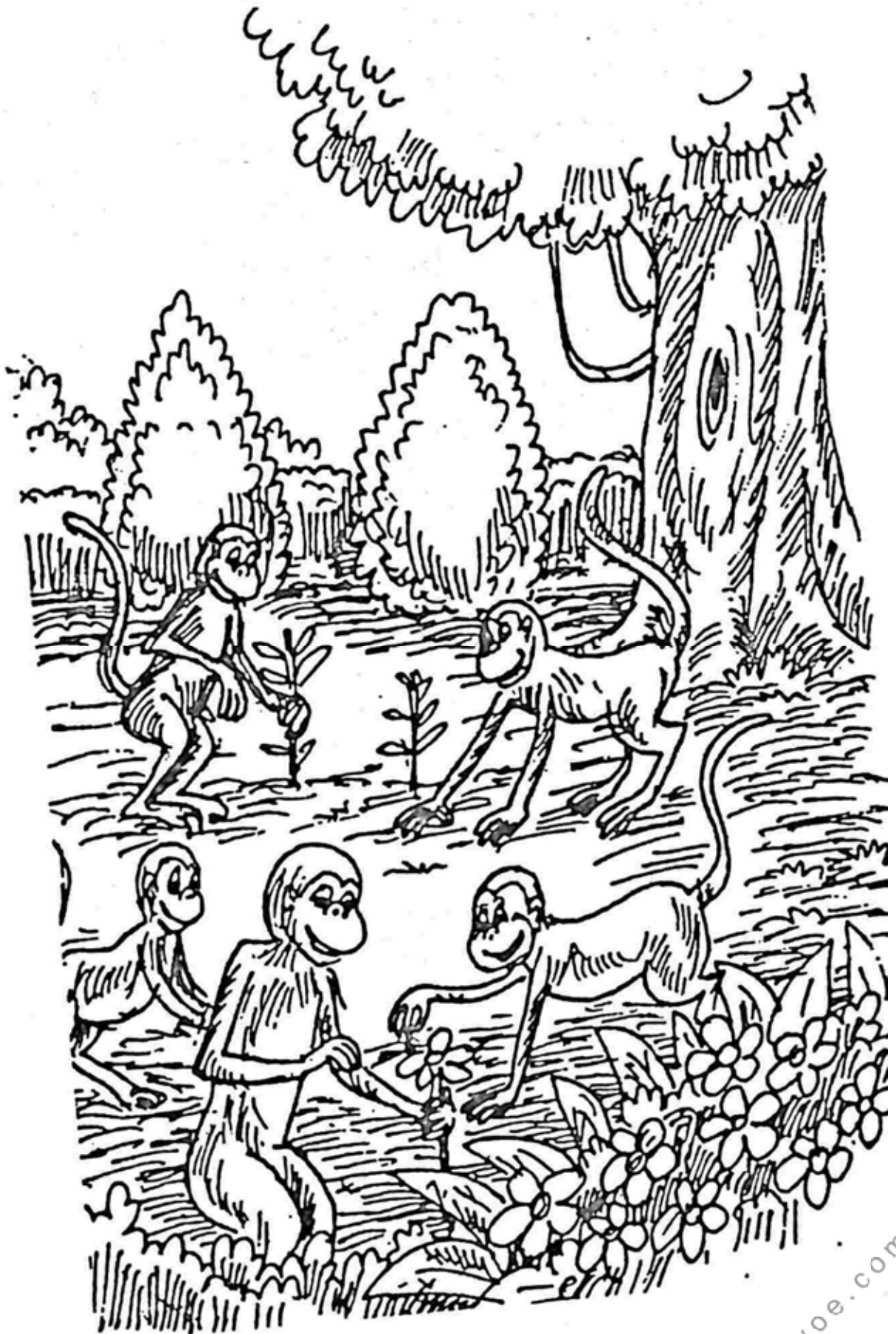
Once upon a time, in a certain kingdom, there lived a gardener. He was very good at his work and was praised in the neighbourhood for his sincerity and expertise in the field. One day, a royal guard came to hear about the gardener and informed the king about him. The king tested the gardener and found him true to his fame. Impressed, the king employed him as the royal gardener and entrusted him with the job of taking care of the huge garden inside the palace premises.

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင့်နေပြည်တော်တစ်ခုမှာ နေထိုင်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ သူ့အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ရုံမက ရိုးသားလွန်းလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို ချီးကျူးကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ နေပြည်တော်က ဘုရင့်ရဲမက်တွေက ဥယျာဉ်မှူးအကြောင်း စုံစမ်းပြီး ကြားသိသမျှကို ဘုရင့်ထံ သံတော်ဦးတင်ကြသတဲ့။ ဘုရင်က ဥယျာဉ်မှူးကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ပြီး ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ ကျော်ကြားမှုအစစ်အမှန်ကို သိရှိသွားတယ်။ ဘုရင်က ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ အရည်အချင်းကို သဘောကျပြီး နန်းတော်တွင်းမှာရှိတဲ့ ဥယျာဉ်တော်ကြီးမှာ လူယုံအဖြစ် အလုပ်ခန့်လိုက်တယ်။

The gardener performed his duties well. Everyday, he would tend the trees, pluck the weeds and trim the climbers. Then he would clean the pathway and make it smooth for the king's evening walk. In the evening, the king would take a round through the garden and pick his favourite fruits and vegetables to be cooked for dinner. After carrying the vegetables and fruits to the royal kitchen, the gardener would salute the king and take his leave, only to return the next morning.

ဥယျာဉ်မှူးက သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင် တယ်။ သူက နေ့စဉ် သစ်ပင်တွေမှာကပ်နေတဲ့ ပေါင်း၊ မြက်တွေ ကို ရှင်းလင်းတယ်။ လူသွားလမ်းကိုလည်း ရှင်းလင်းတယ်။ ဘုရင် ကြီးက ညနေတိုင်း ဥယျာဉ်တော်ဘက် လမ်းလျှောက်၊ သူကြိုက် တဲ့ အသီးတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ဆွတ်ခူးတတ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးခူးလိုက်တဲ့ အသီးအရွက်တွေကို ဥယျာဉ်မှူးက ဘုရင့် စားဖိုဆောင်ဆီ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရတယ်။ တာဝန်ပြီးတာနဲ့ စားဖိုမှူးက ဘုရင်ကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး ပြန်သွားတယ်။ အဲဒါ ကတော့ နေ့စဉ်အလုပ်ပေါ့။

In one corner of the royal garden, there were some mango trees. On one of those trees, there lived a family of monkeys. They had been living in the garden for a long time. Everyday, the monkeys would observe the gardener from morning till evening. After the gardener had left, the monkeys would come down their tree and imitate the gardener. They would pretend to pluck the weeds, water the plants with an imaginary can, tend the trees and trim the climbers with imaginary tools. Soon,

the monkeys had learnt the art of gardening.

ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်ကြီးရဲ့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာတော့ သရက်ပင်အချို့ရှိတယ်။ အဲဒီသရက်ပင်အုပ်ထဲက သရက်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာတော့ မျောက်မိသားစုတစ်စုရှိတယ်။ အဲဒီမျောက်မိသားစုက သရက်ပင်မှာနေလာခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီတဲ့။ မျောက်မိသားစုက နေ့စဉ် မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်ထိ ဥယျာဉ်မှူးကို လေ့လာနေသတဲ့။ ဥယျာဉ်မှူးက ဥယျာဉ်တော်ထဲကနေ ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ မျောက်တွေက အပင်ပေါ်ကနေဆင်းလာပြီး ဥယျာဉ်မှူးလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြတယ်။ မျောက်တွေက ဥယျာဉ်မှူးလိုပဲ ပေါင်းသင်၊ ရေလောင်းပြီး သစ်ရွက်တွေကို ညီအောင်လိုက်ညှိကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ မျောက်တွေဟာ ဥယျာဉ်မှူးအတတ်ကို တတ်မြောက်သွားကြတယ်။

As days passed, the monkeys became friendly with the gardener. Very often, they would help him in his work. One day, the gardener thought, "Now I can pass on some small jobs to these monkeys and have some free time for myself." A couple of days later, the gardener received an invitation from one of his friends living in a nearby town. His

friend's daughter was getting married the next day. And the gardener did not want to miss the occasion. But, he was worried about his job. "I don't think I can ask for a full day's leave!" So thinking, the gardener became sad. Suddenly, a thought struck his mind. "Monkeys! Why didn't I think of them earlier?" cried the gardener happily. "I can entrust them with my job. Good idea!"

နေ့ရက်များစွာ ကြာလာပြီးတဲ့နောက်မှာ မျောက်တွေက ဥယျာဉ်မှူးနဲ့ ခင်မင်သွားကြတယ်။ သူတို့က ဥယျာဉ်မှူးအလုပ် တွေကို မကြာခဏ ဝင်ကူပေးကြတာပေါ့။ တစ်နေ့မှာ ဥယျာဉ်မှူး က စဉ်းစားမိတယ်။ “အခု ငါ့အလုပ်ကို မျောက်တွေက ကူလုပ် ပေးနေတော့ ငါ့အတွက် အားလပ်ချိန်အနည်းပါးရတော့မယ်” လို့ပေါ့။ နှစ်ရက်ကြာပြီးတဲ့နောက် နေပြည်တော်အနီး မြို့တစ်မြို့ မှာ နေထိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိတ်ကြားမှုကို ဥယျာဉ် မှူးက လက်ခံလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့သမီးက လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ပါပဲ။ ဥယျာဉ်မှူးက အဲဒီလက်ထပ် ပွဲကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်၊ သူ့အလုပ်ကိုလည်း စိတ်ပူနဲ့ ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ဥယျာဉ်မှူးက စိတ်ကူးတစ်ခုရလိုက်တယ်။ “မျောက်တွေ၊ ဟုတ်

တာပေါ့။ ငါ မျောက်တွေကို ဘာလို့စောစောက မစဉ်းစားမိတာလဲ” ဆိုပြီး ပျော်ရွှင်သွားခဲ့တယ်။ “ငါ့အလုပ်တွေအားလုံးကို မျောက်တွေဆီ စိတ်ချလက်ချအပ်လိုက်တော့မယ်။ ဒီအကြံ ကောင်းတယ်” ဆိုပြီး ဥယျာဉ်မှူးက အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်သတဲ့။

The next morning, he went to the royal garden very early and met the monkeys. “Dear friends,” he addressed the monkeys, “I urgently need to go to the nearby town. My friend’s daughter is getting married today. But I do not want to ignore my duty as well. So, I have come to you to ask for a favour.” “Please feel free to ask, friend!” said the monkeys. The gardener continued, “Can you look after the trees and plants for a day? I shall be back tomorrow morning. Just water the plants and clean the garden, as you see me do every day.”

နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ဥယျာဉ်မှူးက ဥယျာဉ်တော်ထဲသွားပြီး မျောက်တွေနဲ့သွားတွေ့လိုက်တယ်။ “သူငယ်ချင်းတို့၊ ငါ အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို သွားရလိမ့်မယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးက ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အလုပ်တွေကိုလည်း

မလစ်ဟင်းစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ဆီက အကူအညီ တောင်းဖို့ လာခဲ့တာပါ။ မင်းတို့ ဒီနေ့တစ်ရက်စာ သစ်ပင်၊ ပန်းပင် တွေကို ကြည့်ပေးနိုင်မလား။ ငါက နက်ဖြန်နံနက်စောစောမှ ပြန် ရောက်မှာ။ မင်းတို့ ငါ နေ့စဉ်လုပ်တာ ကို တွေ့ထားတဲ့အတိုင်း အပင်တွေကို ရေလောင်း၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရုံပါပဲ” လို့ ဥယျာဉ် မှူးက မှာနေတာပေါ့။

“Sure, friend!” cried the monkeys in excitement. “We will love to do that! You go to the town and attend the party. Don’t worry at all for the garden. We shall take care of it.” Feeling happy, the gardener thanked the monkeys and left for the town. As soon as he left, the monkeys began their work. Some decided to water the plants while some took up the task of plucking the weeds, while some others went about cleaning the garden. One of them ran and picked up the watering can and filled it up with water from the small pool inside the garden. “Let us start with the small plants first,” he said. “But, how much water shall we pour?” asked

another. "Everyday, we used to just follow the gardener. For the first time, we are doing it independently. How do we find out the requirement of each plant?"

“ကောင်းပြီ၊ စိတ်ချလက်ချသွားပါ သူငယ်ချင်း။ ငါတို့က အဲဒီလိုလုပ်ရတာကို ကြိုက်ပါတယ်။ မင်း မြို့ကို ကိစ္စနဲ့သွားရမှာ စိတ်ချလက်ချသွားပါ။ ဥယျာဉ်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပူမနေနဲ့ တော့။ ငါတို့စောင့်ရှောက်ထားလိုက်မယ်” လို့ မျောက်တွေက ပြန် ပြောတော့ ဥယျာဉ်မှူးလည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး မြို့ကို တက်သွားတော့တယ်။ ဥယျာဉ်မှူးထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ မျောက် တွေက လုပ်ငန်းစတယ်။ မျောက်တွေက ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်တွေကို တစ်ကောင်စီခွဲပြီး လုပ်ကြတယ်။ မျောက်တွေက ဥယျာဉ်မှူးလုပ်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ လိုက်ပြီးအတု ခိုးလုပ်နိုင်ကြပေမယ့် အပင်ကို ရေဘယ်နှပုံးလောင်းရမယ်ဆိုတာ အနည်းအများ မချိန်တတ်ကြဘူး။ “ပထမဆုံးစလုပ်ရတာဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိပေမယ့် အနှိုင်းအဆကိုတော့ ငါတို့ မသိ ဘူး” လို့ မျောက်တွေက တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ပြောနေတာ ပေါ့။

It was a real problem. There began a discussion among the intelligent monkeys. "I guess the requirement of water depends upon the size of the root,"